

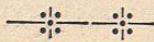
veniam delictorum, ut publicani illius, qui longe consistens præ pudore, ac dolore, et oculis humi defixis, tantum pulsabat pectus, eam habens orationem : Deus propitius esto mihi peccatori;¹ tum illius peccatricis mulieris, quæ Christo domino, retro stans, rigatos a se ejus pedes, capillis etiam abstersos osculabatur;² Petri denique Principis Apostolorum, qui egressus foras, flevit amare.³

adhibenda remedia ad-versus peccatum,

usus sacramentorum,

oblivio injuriarum.

Deinde cogitandum est, quo infirmiores sunt homines, et ad morbos animi, quæ sunt peccata, propensiores, eo pluribus, et frequentioribus medicamentis indigere; sunt autem ægrotæ animæ remedia, pœnitentia, et Eucharistia : hæc igitur sæpissime adhibeat fidelis populus. Deinde eleemosyna, quemadmodum tradunt divinæ litteræ, medicina est accommodata sanandis animæ vulneribus : quare, qui pie hac prece uti cupiunt, pro viribus benigne faciant egentibus : quantam enim vim habeat ad delendas scelerum maculas, testis est in Tobia angelus Domini sanctus Raphaël, cujus est illa vox : Eleemosyna a morte liberat, et ipsa est, quæ purgat peccata, et facit invenire misericordiam et vitam æternam;⁴ testis est Daniel, qui Nabuchodonosor regem sic admonebat : Peccata tua eleemosynis redime, et iniquitates tuas misericordiis pauperum.⁵ Optima autem largitio, et impertiendæ misericordiæ ratio, est oblivio injuriarum, et bona voluntas erga eos, qui rem, vel existimationem, vel corpus tuum, tuorumve violarint. Quicumque igitur cupit in se esse maxime misericordem Deum, is ipsi Deo suas donet inimicitias, remittatque omnem offensionem, et pro hostibus libentissime deprecetur, omnem captans occasionem de illis ipsis bene promerendi. Sed quoniam hoc argumentum explicatum est, cum homicidii locum tractavimus, eo remittimus Parochos. Qui tamen hanc petitionem hoc fine concludant, nihil injustius esse, aut fingi posse, quam eum, qui cum hominibus durus sit, ut nemini se det ad lenitatem, idem postulet, ut in se sit mitis, et benignus Deus.

¹ Luc. XVIII, 13. — ² Luc. VII, 38. — ³ Matth. XXVI, 75. — ⁴ Tob. XII, 9. — ⁵ Dan. IV, 24.

Sexta petitio.

Et ne nos inducas in tentationem.

NON dubium est, quin filii Dei post impetratam delictorum veniam, cum incensi studio adhibendi Deo cultum, et venerationem, cæleste regnum exoptant, et omnia divino numini tribuentes pietatis officia, toti pendent a paterna ejus voluntate, ac providentia, tum eo magis humani generis hostis omnes adversus illos artes excogitet, omnes machinas parat, quibus oppugnentur sic, ut verendum sit, ne labefactata, et mutata sententia, rursus in vitia delabantur, longèque deteriores evadant, quam antea fuerint. De quibus illud Principis apostolorum jure dici possit : Melius erat illis non cognoscere viam justitiæ, quam post agnitionem, retrorsum converti ab eo, quod illis traditum est, sancto mandato.¹

Quare nobis a Christo domino datum est hujus petitionis præceptum, ut quotidie nos Deo commendemus, ejusque patriam curam, et præsidium imploremus, minime dubitantes fore, ut, si deseramus divino patrocinio, vaferrimi hostis laqueis irretiti teneamur. Neque vero solum in hac orandi regula jussit a Deo petere, ne patiatur nos induci in tentationem, sed in illa etiam oratione, quam ad sacros apostolos habuit sub ipsum mortis tempus, cum quidem ipsos mundos esse dixisset,² eos hujus officii his verbis admonuit : Orate, ut non intretis in tentationem.³ Quæ iterum a Christo domino adhibita admonitio magnum diligentiae onus imponit Parochis excitandi fidelem populum ad frequentem hujus usum precationis, ut, cum tanta hominibus ab hoste diabolo in singulas horas pericula hujus generis intenduntur, a Deo, qui solus illa propulsare potest, petant illud assidue : Ne nos inducas in tentationem.

Intelliget autem fidelis populus, quantopere egeat divini hujus adjumenti, si suæ imbecillitatis, inscitiaeque meminerit; si recordabitur illam Christi domini sententiam : Spiritus quidem promptus est, caro autem infirma;⁴ si ei venerit in mentem, quam graves sint, et exitiales hominum casus,

¹ 2. Pet. II, 21. — ² Joan. XIII, 10. — ³ Matth. XXVI, 41. — ⁴ Matth. XXVI, 41.

1.
Quantum periculum ne post perceptam peccatorum remissionem iterum relabamur :

2.
quomodo Christus oratione nos adversus hoc periculum munire voluerit.

3.
Necessitas adjumenti propter hominis imbecillitatem,

impellente dæmone, nisi sustineantur dexteræ cælestis auxilio. Quod illustrius esse possit humanæ infirmitatis exemplum, quam sacer ille chorus apostolorum, qui magno antea animo cum essent, primo quoque objecto terrore, relicto Salvatore, diffugerunt? etsi illustrius etiam est illud Principis apostolorum, qui in tanta professione singularis et fortitudinis, et amoris in Christum dominum, cum paulo ante, sibi bene fidens, ita dixisset: Si oportuerit me mori tecum, non te negabo,¹ statim unius voce mulierculæ perterritus, se Dominum non nosse jurejurando affirmavit;² nimirum illi in summa spiritus alacritate non respondebant vires. Quod si viri sanctissimi humanæ naturæ fragilitate, cui confidebant, graviter peccaverunt, quid non timendum est cæteris, qui ab eorum sanctitate absunt longissime?

4. Quare proponat fideli populo Parochus prælia, ac pericula, in quibus assidue versamur, dum anima est in hoc mortali corpore, quod undique caro, mundus, et Satanas oppugnant. Quid ira, quid cupiditas in nobis possit, quotus quisque est, qui magno suo malo non experiri cogatur? Quis non his lacessitur stimulis? quis hos non sentit aculeos? quis subjectis non uritur ardentibus facibus? et quidem tam varii sunt ictus, tam diversæ petitiones, ut difficillimum sit gravem aliquam plagam non accipere. Ac, præter hos inimicos, qui habitant, et vivunt nobiscum, sunt præterea illi hostes acerrimi, de quibus scriptum est: Non est nobis colluctatio adversus carnem et sanguinem; sed adversus principes, et potestates, adversus mundi rectores tenebrarum harum, contra spiritualia nequitia, in cælestibus.³

5. Accedunt enim ad intimas pugnas externi impetus, et impressiones dæmonum, qui et aperte nos petunt, et per cuniculos influunt in animas nostras, ut vix ab illis cavere possimus. Illos et Principes appellat Apostolus propter naturæ excellentiam; nam natura hominibus, et cæteris, quæ sub sensum cadunt, creatis rebus antecellunt: et potestates vocat, quod non solum naturæ vi, sed potestate etiam superant: et rectores nominat mundi tenebrarum; non enim clarum, et illustrem mundum regunt, id est bonos, et

¹ Matt. XXVI, 35. 2. — ² Ibid. 69. — ³ Eph. VI, 12.

pios, sed obscurum, et caliginosum, nempe eos, qui flagitiosæ, et facinosæ vitæ sordibus, ac tenebris obcæcati, duce tenebrarum diabolo delectantur. Nuncupat etiam dæmones spiritualia nequitia: est enim et carnis, et spiritus nequitia. Carnalis quæ dicitur nequitia, incendit appetitum ad libidines, et voluptates, quæ percipiuntur sensibus. Spiritualia nequitia sunt mala studia, et pravæ cupiditates, quæ ad superiorem pertinent animæ partem, quæ tanto pejores sunt, quam reliquæ, quanto mens ipsa, et ratio altior est, atque præstantior. Quæ Satanæ nequitia quia maxime spectat illuc, ut cælesti nos hæreditate privet, propterea dixit Apostolus, in cælestibus. Ex quo licet intelligere, magnas esse hostium vires, invictum animum, immane in nos, et infinitum odium; bellum etiam perpetuum eos gerere nobiscum, ut nulla pax sit cum illis, nullæ induciæ fieri possint.

Quantum vero audeant, declarat Satanæ apud Prophetam vox: In cælum conscendam¹: aggressus est primos homines in paradiso: adortus est Prophetas: appetivit apostolos, ut, quemadmodum loquitur apud Evangelistam Dominus, cribraret eos sicut triticum²: ne ipsum quidem Christi domini os erubuit; itaque ejus inexplebilem cupiditatem, et immensam diligentiam sanctus Petrus expressit, cum dixit: Adversarius vester diabolus tanquam leo rugiens circuit, quærens quem devoret.³

Quanquam non unus modo tentat homines Satan, sed gregatim interdum dæmones in singulos impetum faciunt: quod ille confessus est dæmon, qui rogatus a Christo domino, quod sibi nomen esset, respondit: Legio mihi nomen est;⁴ nempe dæmonum multitudo, quæ miserum illum divexarat; et de alio scriptum est: Assumit septem alios spiritus secum nequiores se, et intrantes habitant ibi.⁵

Multi sunt, qui, quod impulsus, atque impetus dæmonum in se minime sentiunt, totam rem falsam esse arbitrantur; quos ipsos a dæmonibus non oppugnari mirum non est, quibus se sponte dederunt; non est in illis pietas, non charitas, non virtus illa Christiano homine digna; quare fit, ut toti

¹ Is. XIV, 13. — ² Luc. XXII, 31. — ³ 1. Petr. V, 8. — ⁴ Marc. V, 9. —

⁵ Matth. XII, 45.

sint in potestate diaboli, nec ullis tentationibus opus est ad eos evertendos, in quorum jam animis, ipsis libentibus, commoratur. At vero, qui se Deo dicaverunt, in terris caelestem vitam agentes, ii maxime omnium Satanæ incursibus petuntur, hos acerbissime odit, his in singula temporis momenta struit insidias; plena est historia divinarum litterarum sanctorum hominum, quos præsentem etiam animo stantes, vel vi, vel fraude pervertit. Adam, David, Salomon, aliique, quos enumerare difficile sit, experti sunt dæmonum violentos impetus, et callidam astutiam, cui resisti non possit consilio, aut hominum viribus. Quis igitur se suo præsidio satis tutum existimet? Itaque pie, casteque petendum a Deo est, ne nos tentari sinat supra id, quod possumus, sed faciat etiam cum tentatione proventum, ut possimus sustinere.¹

eorum tamen potestas Dei nutu et permissu gubernatur.

Verum hic fideles confirmandi sunt, si qui animi imbecillitate, aut rei ignoratione dæmonum vim perhorrescunt, ut ipsi tentationum fluctibus agitati, in hunc precessionis portum confugiant. Non enim Satan in tanta et potentia, et pertinacia in capitali odio nostri generis, nec quantum, nec quamdiu vult, tentare nos, aut vexare potest, sed omnis ejus potestas Dei nutu, et permissu gubernatur: notissimum est exemplum Job, de quo nisi diabolo dixisset Deus: Ecce universa quæ habet, in manu tua sunt,² nihil ejus Satan artigisset: contra vero nisi addidisset Dominus: Tantum in eum ne extendas manum tuam,³ uno diaboli ictu, cum filiis ipse, facultatibusque concidisset. Ita autem alligata est dæmonum vis, ut ne porcos quidem illos, de quibus scribunt evangelistæ, non permittente Deo invadere potuisset.⁴

6. Tentare est periculum de aliquo facere,

SED ad intelligendam hujus petitionis vim, dicendum est, quid hic tentatio significet, quid item, induci in tentationem.

Est autem tentare, periculum facere de eo, qui tentatur, ut ab ipso, quod cupimus, elicientes, verum exprimamus; qui tentandi modus in Deum minime cadit: quid enim est, quod nesciat Deus? Omnia enim, inquit, nuda et aperta sunt oculis ejus.⁵ Est alterum tendandi genus, cum longius

¹ I. Cor. 10. — ² Job. I, 12. — ³ Ibid. — ⁴ Matth. VIII. 31; Marc. V. 11; Luc. VIII. 32. — ⁵ Heb. IV. 13.

progrediendo, aliud quæri solet in bonam, vel in malam partem: in bonam, cum ea re tentatur alicujus virtus, ut, illa perspecta et cognita, is commodis et honoribus augeatur, ejusque exemplum ceteris imitandum proponatur, ac denique omnes ob id ipsum ad Dei laudes excitentur; quæ tentandi ratio sola convenit in Deum. Hujus exemplum tentationis est illud in Deuteron: Tentat vos Dominus Deus vester, ut palam fiat utrum diligatis eum, an non.¹ Quo modo etiam tentare suos dicitur Deus, cum inopia, morbo, et aliis calamitatum generibus premit; quod probandæ eorum patientiæ causa facit, et ut aliis documentum sint Christiani officii. In hanc partem legimus Abraham esse tentatum, ut filium immolaret; quo facta, fuit is obedientiæ, et patientiæ exemplum singulare ad memoriam hominum sempiternam.² In eandem sententiam dictum est de Tobia: Quia acceptus eras Deo, necesse fuit ut tentatio probaret te.³ In malam partem tentantur homines, cum ad peccatum, aut exitium impelluntur; quod proprium diaboli officium est. Is enim eo animo tentat homines, ut decipiat, agatque præcipites; quamobrem Tentator in divinis litteris appellatur.⁴ In iis vero tentationibus modo intimos nobis admovens stimulos, animæ affectiones et commotiones adhibet administras; modo nos exagitans extrinsecus, externis rebus utitur, vel prosperis ad efferendos, vel ad frangendos adversis; nonnunquam habet emissarios et excursores perditos homines, in primisque hæreticos, qui sedentes in cathedra pestilentiæ malarum doctrinarum mortifera semina dispergunt, ut illos, qui nullum delectum, aut discrimen habent virtutis et vitiorum, homines per se proclives ad malum, nutantes, ac præcipitantes impellant.

In bonam partem tentat Deus ad honorandum;

in malam partem tentat diabolus ad perdendum.

DICIMUR autem induci in tentationem, cum tentationibus succumbimus. Inducimur vero in tentationem dupliciter. Primum, cum de statu dimoti, in id ruimus malum, in quod tentando nos aliquis impulerit. At nemo quidem a Deo hoc modo in tentationem inducitur; quia nemini est peccati auctor Deus, imo vero odit omnes qui operantur iniquitatem.⁵

7. Induci in tentationem est tentationi succumbere;

¹ Deut. XIII. 3. — ² Gen. XXII. — ³ Tob. XII. 13. — ⁴ Matth. IV. 3. — ⁵ Ps. V. 7. CAT. TRID. — 29

inducit autem qui lapsus procurat, vel non impedit.

Deus homines in tentationem inducit, quatenus permittit eos labi,

vel bona largitur quibus ipsi abutuntur.

Sic vero etiam est apud sanctum Jacobum : Nemo, cum tentatur, dicat quoniam a Deo tentatur; Deus enim intentator malorum est.¹ Deinde dicitur nos in tentationem inducere is, qui etsi non tentat ipse, neque operam dat, quo tentemur, tentare tamen dicitur, quia, cum possit prohibere, ne id accidat, aut ne tentationibus superemur, non impedit. Hoc modo Deus bonos et pios tentari quidem sinit, verumtamen sua gratia sustentatos non deserit. Nec vero non interdum justo, et occulto Dei judicio, nostris id sceleribusulantibus, nobis ipsi relictis, concidimus. Præterea nos in tentationem Deus inducere dicitur, cum ejus beneficiis, quæ nobis ad salutem dedit, abutimur ad perniciem, et patris substantiam, ut prodigus ille filius, dissipamus, vivendo luxuriose, nostris cupiditatibus obsequentes.² Quamobrem id dicere possumus, quod de lege dixit Apostolus : Inventum est mihi mandatum, quod erat ad vitam, hoc esse ad mortem.³ Opportunum rei exemplum est Hierosolyma, teste Ezechiele; quam Deus omni ornamentorum genere locupletarat, ut ejus ore Prophetæ diceret Deus : Perfecta eras in decore meo, quem posueram super te;⁴ et tamen illa civitas divinis cumulata bonis, tantum abest, ut optime de se merito, ac merenti Deo gratiam habens, cælestibus beneficiis ad beatitudinem consequendam, cujus gratia ea acceperat, uteretur, ut, ingrattissima in parentem Deum, abjecta spe, et cogitatione cælestium fructuum, tantum præsentis abundantia luxuriose, ac perditæ frueretur; quod Ezechiel eodem capite pluribus verbis persecutus est. Quare sunt eodem loco ingrati in Deum homines, qui præbitam sibi ab eo divinitus uberem materiam recte factorum, ad vitia, illo permittente, convertunt. Sed oportet hunc divinæ Scripturæ morem diligenter attendere, quæ, Dei permissionem his interdum verbis significat, quæ proprie si accipiuntur, tamquam actionem in Deo significant; nam in Exodo sic est : Indurabo cor Pharaonis;⁵ et apud Isaiam : Excæca cor populi hujus;⁶ et ad Romanos scribit Apostolus : Tradidit illos Deus in passiones ignominie, et in reprobum sensum.⁷

¹ Jacob. I. 13. — ² Luc. XV. 12; — ³ Rom. VII. 10. — ⁴ Ez. XVI. 14. — ⁵ Ex. IV, 21. VII. 3. — ⁶ Is. VI. 10. — ⁷ Rom. I. 26. 28.

Quibus in locis, aliisque similibus, non id omnino esse actum a Deo, sed permissum, intelligendum est.

HIS positis, non erit difficile scire, quid in hac precatationis parte postulemus. Nec vero petimus, ne omnino tentemur. Est enim tentatio vita hominis super terram.¹ Est autem ea res utilis, et fructuosa hominum generi; nam in tentationibus nos ipsos, id est vires nostras, cognoscimus. Quamobrem etiam humiliamur sub potenti manu Dei,² viriliterque decertantes, expectamus immarcessibilem coronam gloriæ.³ Nam et qui certat in agone, non coronatur, nisi legitime certaverit;⁴ et, ut inquit sanctus Jacobus, Beatus vir qui suffert tentationem : quoniam cum probatus fuerit, accipiet coronam vitæ, quam repromisit Deus diligentibus se.⁵ Quod si urgemur nonnumquam hostium tentationibus, magnæ nobis erit levationi illa cogitatio, habere nos adiutorem pontificem, qui possit compati infirmitatibus nostris, tentatum ipsum per omnia.⁶ Quid hinc igitur petimus? ne divino præsidio deserti, tentationibus vel decepti assentiamur, vel cedamus afflictis; ut præsto sit nobis Dei gratia, quæ, cum defecerint nos propriæ vires, in malis recreet, ac reficiat. Quare et generatim Dei opem implorare debemus in omnibus tentationibus, et nominatim, cum singulis affligimur, ad precatationem confugere oportet; quod a Davide factum legimus pene in unoquoque tentationum genere; nam in mendacio sic precabatur : Ne auferas de ore meo verbum veritatis usquequaque;⁷ in avaritia ad hunc modum : Inclina cor meum in testimonia tua, et non in avaritiam;⁸ in rebus vero inanibus vitæ, et illecebris cupiditatum, hac prece utebatur : Averte oculos meos, ne videant vanitatem.⁹ Ergo postulamus, ne morem geramus cupiditatibus, neve defatigemur in tentationibus sustinendis, ne declinemus de via Domini, ut tam in rebus incommodis quam in prosperis, æquitatem animi, constantiamque servemus, et nullam nostri partem Deus sua tutela vacuam relinquat. Petimus denique, ut Satanam conterat sub pedibus nostris.¹⁰

¹ Job VII. 1. — ² 1. Pet. V. 6. — ³ 1. Pet. V. 4. — ⁴ 2. Tim. II. 5. — ⁵ Jac. I. 12. — ⁶ Heb. IV. 15. — ⁷ Ps. CXVIII. 43. — ⁸ Ps. CXVIII. 36. — ⁹ Ps. CXVIII. 37. — ¹⁰ Rom. XVI. 20.

8.
Non postulamus ut a tentationibus simus immunes,

sed ne in tentationibus a Deo deseramur.

9. RELIQUUM est, ut fidelem populum ad ea Parochus cohortetur, quæ in hac precatone maxime cogitare, et meditari oporteat.

Victoriam de tentationibus reportamus fiduciam in Deum collocando,

In qua erit illa optima ratio, si, quanta sit hominum infirmitas, intelligentes, viribus nostris diffidamus, et, omni spe nostræ incolumitatis in Dei benignitate collocata, eo freti patrocinio, vel in maximis periculis magnum animum habuerimus, præsertim cogitantes, quam multos hac spe, atque hoc animo præditos ex hiantibus Satanæ faucibus liberarit Deus. An non Joseph undique circumdatum ardentibus insanæ mulieris facibus, e summo ereptum periculo, ad gloriam extulit?¹ non Susannam, a Satanæ ministris obsessam, tum, cum nihil propius esset, quam ut nefariis sententiis interficeretur, servavit incolumem?² neque mirum: Erat enim, inquit, cor ejus fiduciam habens in Domino.³ Insignis est laus, et gloria Job, qui de mundo, de carne, de Satana triumphavit. Plurima sunt hujus generis exempla, quibus Parochus diligenter pium populum ad eam spem fiduciamque cohortari debet.

Christum ducem et sanctos sequendo,

Cogitent etiam fideles, quem in hostium tentationibus ducem habeant, nempe Christum dominum, qui victoriam ex illo certamine retulit. Vicit ipse diabolus; est is ille fortior, qui superveniens fortem superavit armatum, quem et armis nudavit, et spoliis.⁴ De ejus victoria, quam de mundo reportavit, est apud sanctum Joannem: Confidite, ego vici mundum;⁵ et in Apocalypsi dicitur ipse leo vincens, et exisse vincens, ut vinceret:⁶ qua in victoria suis etiam cultoribus facultatem vincendi dedit. Est Apostoli ad Hebræos epistola plena victoriis sanctorum hominum, qui per fidem devicerunt regna, obturaverunt ora leonum, et quæ sequuntur.⁷ Ex his vero, quæ sic acta legimus, eas victorias cogitatione complectamur, quas quotidie reportant ex intimis, et externis dæmonum præliis homines fide, spe, et charitate præstantes; quæ tam multæ sunt, tamque insignes, ut, si sub aspectum caderent oculorum, nihil frequentius accidere judicarem, nihil gloriosius: de quorum hostium clade his verbis scripsit sanctus Joannes: Scribo vobis, juvenes, quo-

¹ Gen. XXXIX. 7. — ² Dan. XIII. — ³ Ibid. 35. — ⁴ Luc XI. 22. — ⁵ Joa. XVI. 33. — ⁶ Apoc. V. 5. VI. 2. — ⁷ Hebr. XI.

niam fortes estis, et verbum Dei manet in vobis, et vicistis malignum.¹

Vincitur autem Satanus, non otio, somno, vino, comestatione, libidine; sed oratione, labore, vigilia, abstinentia, continentia, castitate. Vigilate, et orate, inquit, ut jam diximus, ut non intretis in tentationem.² Qui iis armis ad illam pugnam utuntur, in fugam convertunt adversarios: qui enim resistunt diabolo, is fugiet ab eis.³

vigilando et orando,

divino auxilio utendo.

In his tamen sanctorum hominum victoriis, quas diximus, nemo sibi placeat, nemo se efferat insolentius, ut se suis viribus hostiles dæmonum tentationes, impetusque sustinere posse confidat; non est hoc naturæ nostræ, non humanæ imbecillitatis, sed solius divinæ potestatis. Hæ vires, quibus prosterimus Satanæ satellites, dantur a Deo, qui ponit, ut arcum æreum, brachia nostra; 4 cujus beneficio, arcus fortium superatus est, et infirmi accincti sunt robore; 5 qui dat nobis protectionem salutis; 6 cujus nos dextera suscipit; 7 qui docet manus nostras ad prælium, et digitos nostros ad bellum⁸: ut uni Deo pro victoria sint agenda, et habenda gratiæ, quo uno et auctore, et adjutore vincere possumus, quod fecit Apostolus; inquit enim: Deo autem gratias, qui dedit nobis victoriam per Dominum nostrum Jesum Christum.⁹ Eundem auctorem victoriæ prædicat cælestis illa vox in Apocalypsi: Facta est salus, et virtus, et regnum Dei nostri, et potestas Christi ejus, quia projectus est accusator fratrum nostrorum, et ipsi vicerunt eum propter sanguinem agni.¹⁰ Testatur idem liber, Christi domini partem ex mundo, carneque, victoriam eo loco: Hi cum Agno pugnabunt, et Agnus vincet illos.¹¹ Hæc de causa, et de modo vincendi.

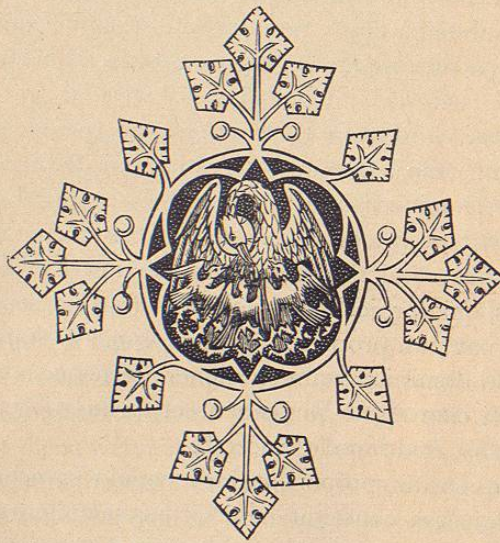
Quibus expositis, proponunt fideli populo Parochi a Deo paratas coronas, et constitutam victoribus sempiternam præmiorum amplitudinem; quorum ex eadem Apocalypsi divina proferent testimonia: Qui vicerit, non lædetur a morte secunda¹²; et alio loco: Qui vicerit, sic vestietur vestimentis albis, et non delebo nomen ejus de libro vitæ, et confitebor nomen ejus coram Patre meo, et coram Angelis ejus.¹³ Et

IO.
Victoriæ præmia.

¹ I. Joann. II. 14. — ² Matth. XXVI. 41. — ³ Jac. IV. 7. — ⁴ Ps. XVII. 35. — ⁵ I. Reg. II. 4. — ⁶ Ps. XVII. 36. — ⁷ Ps. LXII. 9. — ⁸ Ps. CXLIII. 1. — ⁹ I. Cor. XV. 57. — ¹⁰ Apoc. XII. 10. 11. — ¹¹ Apoc. XVII. 14. — ¹² Apoc. II. 11. — ¹³ Apoc. III. 5.

paulo post Deus ipse ac Dominus noster ita loquitur ad Joannem : Qui vicerit, faciam illum columnam in templo Dei mei, et foras non egredietur amplius¹; tum inquit : Qui vicerit, dabo ei sedere mecum in throno meo, sicut et ego vici, et sedi cum Patre meo in throno ejus.² Denique cum sanctorum gloriam, et perpetuam illam bonorum vim, quibus in cælo fruuntur, exposuisset, adjunxit : Qui vicerit, possidebit hæc.³

¹ Apoc. III. 12. — ² Apoc. III. 21. — ³ Apoc. XXI. 7.

Septima petitio.

Sed libera nos a malo.

POSTREMA hæc petitio est instar omnium, qua Dei filius divinam hanc orationem conclusit; cujus etiam vim, et pondus ostendens, ea usus est orandi clausula, cum e vita migraturus, Deum patrem pro hominum salute deprecaretur : Rogo enim, inquit, ut serves eos a malo.¹ Ergo hac precationis formula, quam et præcepto tradidit, et exemplo confirmavit, quasi quadam epitome summatim complexus est vim, et rationem cæterarum petitionum. Cum enim id, quod ea prece continetur, impetraverimus; nihil, auctore sancto Cypriano, remanet, quod ultra adhuc debeat postulari, cum semel protectionem Dei adversus malum petamus : qua impetrata contra omnia, quæ diabolus, et mundus operantur, securi stamus, et tuti.² Quare, cum tanti sit hæc petitio, quanti diximus, debet Parochus in ea fidelibus explicanda summam adhibere diligentiam.

Differt autem hæc et proxima petitio, quod illa vitiationem culpæ, hac pœnæ liberationem postulamus. Quare non jam monendus est fidelis populus, quantopere et laboret ex incommodis et calamitatibus, et cælestis egeat adjumenti. Nam quot et quantis miseriis proposita sit hominum vita, præterquam quod et sacri et profani scriptores hoc argumentum sunt copiosissime persecuti, nemo fere est, quin intelligat et suo et alieno periculo; persuasum enim est omnibus, quod exemplum patientiæ Job memoriæ prodidit : Homo natus de muliere, brevi vivens tempore, repletur multis miseriis. Qui quasi flos egreditur, et conteritur, et fugit velut umbra, et nunquam in eodem statu permanet.³ Nec vero ullum præterire diem, qui propria aliqua molestia, aut incommodo notari non possit, testis est illa Christi domini vox : Sufficit diei malitia sua.⁴ Etsi conditionem humanæ vitæ declarat ipsius Domini monitum illud, quo crucem quotidie sumi, seque docuit sequi oportere.⁵

¹ Joan. XVII. 15. — ² De or. Dom. — ³ Job. XIV. 1. — ⁴ Matth. VI. 34. — ⁵ Luc. IX. 23.

1.
Hæc petitio cæterarum compendium.

2.
Necesse non est fideles monere de necessitate petendi liberationem a malo;